

lemmer. Ved Forhandlingerne senere her i Tinget om disse Lønforhold rettede flere af dette Tings Medlemmer et meget stærkt Angreb paa Kommissionens Betænkning, som de fandt unøjagtig. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds brugte den Gang meget stærke Ord, ligesom han har gjort her i Dag; nu viste det sig for øvrigt i Dag, da det ærede Medlem skulde til at omtale denne Sag, at han ikke havde forstaaet den Betænkning, der var afgivet af den første Kommission. Da jeg ikke vilde have, at der skulde være Tvivl om, hvorledes Forholdene virkelig var under Marinen og navnlig paa Orlogsværftet, lovede jeg Tinget at anmode Finansministeren om, at der maatte blive udmeldt to Mænd fra Statistisk Bureau til at gennemgaa den første Kommissions Betænkning og i det hele taget gennemgaa Lønningsforholdene ved Marinen saaledes, at man kunde faa at se, hvorledes de egentlig er og har været hidtil. Nu viser det sig jo, at Timelønnen for Arbejderne ved Orlogsværftet staar paa Højde med den Timeløn, der gives i andre Virksomheder af lignende Art, ja den staar fuldt ud paa Højde dermed. Naar de desuagtet har mindre Aarsløn end deres Kolleger paa lignende Værfter i privat Virksomhed, ligger det simpelt hen i, at naar de lønnes pr. Time, faar de for lidt om Aaret, naar de ikke arbejder mere end 8 Timer, medens Arbejdstiden paa andre Værfter er $9\frac{1}{2}$ à 10 Timer, det er noget, der følger af sig selv. Og da det gik op for mig, fandt jeg det urimeligt og i Virkeligheden umuligt for Forsvarsministeren at opretholde en Ordning, hvorefter Arbejderne under Hæren arbejder $9\frac{1}{2}$ à 10 Timer, medens Arbejderne under Marinen kun arbejder 8 Timer og dog foreslaas lønnet paa ganske lige Vilkaar. Det er i Virkeligheden en Urimelighed, og det vilde ogsaa føre til, at det blev vanskeligt for ikke at sige umuligt at opretholde Orlogsværftet og holde det i Drift, thi hvad der i Fremtiden blev fabrikeret der af Skibe og Baade, vilde blive saa dyrt med den forhøjede Betaling til Arbejderne, at man meget billigere kunde faa Arbejdet udført paa private Værfter i Ind- eller Udland.

Nu er Mindretallet, Socialdemokraterne og de Radikale, enigt med mig om, at Arbejderne skal have en bedre Aarsløn, men i Underændringsforslagene Nr. 217, 219, 221, 223 og 225 foreslaar Mindretallet, at Arbejdstiden skal blive uforandret. Men saa vil man komme til et aldeles urimeligt Resultat. Naar Arbejdstiden ikke for-

øges, maa Staten jo betale den hele Lønforhøjelse, og det bliver efter Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 213 en Forhøjelse til Fyrbødere paa 13,344 Kr. 91 Øre aarlig, efter dets Ændringsforslag Nr. 214 en Forhøjelse til Minematroser paa 3,367 Kr. 41 Øre; desuden foreslaas der til Overhaandværkere og Haandværkere 70,287 Kr. 65 Øre, til Tøjhusarbejdere 3,438 Kr. 40 Øre og til Værftsarbejdsmænd 12,280 Kr. Disse Ændringsforslag vil altsaa forøge Lønningsbeløbet for de faste Arbejdere med 102,718 Kr. 37 Øre. Men det forekommer mig, at Mindretallet har her gjort sig skyldigt i to Fejl. For det første gaar det med til at fradrage ikke mindre end 86,006 Kr. 05 Øre af Daglønforhøjelsen, som findes opført under Ændringsforslag Nr. 222, og det har Mindretallet i Virkeligheden dog neppe tænkt sig at ville gaa med til. For det andet har det helt glemt den private Arbejdsstyrke, og det er jo en Selvfølge, at hvis man uden at forlænge Arbejdstiden forhøjer Lønningerne for de faste Arbejdere med 102,718 Kr. 37 Øre, vil der nødvendigvis følge en Lønforhøjelse for de private Arbejdere, og den bliver ikke mindre end ca. 150,000 Kr. Det vilde til sammen blive en Lønningsforhøjelse paa 252,718 Kr., uden at man fik nogen som helst forøget Arbejdstid indført.

Hvad er det da, den nuværende Forsvarsminister foreslaar, og som tegnes med saa stærke Farver, og som navnlig den ærede sidste Taler (Ivar Berendsen) fremhævede som noget, det var sørgeligt, for ikke at sige noget værre, at en Minister, der var udgaaet af dette Ting, kunde gøre sig skyldig i? Det, der forlanges, er, at man indfører en Arbejdstid paa 9 Timer baade for Hærens og for Marinens Arbejdere, og det betyder altsaa, at Hærens Arbejdere faar deres Arbejdstid nedsat fra $9\frac{1}{2}$ à 10 Timer til 9 Timer, medens Søværnets Arbejdere faar deres Arbejdstid forlænget fra 8 til 9 Timer. Men hvorledes fremkommer nu denne Time, hvormed Arbejdstiden forøges? Den fremkommer for en stor Del paa den Maade, at Arbejderne, hvad de, som det fremgaar af den Skrivelse, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) citerede nogle Udtalelser af, ikke har været uvillige til, indskrænker den lange Middagstid, den lange Frokostpavse og de 10 Minutter, de har Formiddag og Eftermiddag til Omklædning, saaledes at de i Virkeligheden, hvis det Foreslag, Ministeren har